

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové ve věci žalobce: **J. H.**, zast. JUDr. Irenou Wenzlovou, advokátkou, AK Litoměřice, Sovova 709/5, proti žalovanému: **Policie České republiky, Policejní prezidium**, se sídlem Praha 7, Strojnická 27, o žalobě proti rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 21.9..2009, č.j.: PPR-20321-9/ČJ-2008-99KP

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí policejního prezidenta, jímž bylo změněno rozhodnutí ředitele Policie České republiky správy Severočeského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 15.12.2006 č.j. PSV-8-862/FPO-26-2006 a to tak, že část výroku, která zní: „podle § 155 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků PČR (dále též ZSP), ve spojení s § 253 odst. 2 a § 256 odst. 1 a 2 zákona č. 65/1965 Sb., zákoník práce (dále i ZP), zaplatit České republice-Ministerstvu vnitra, územní pracoviště: Policie ČR-Správa Severočeského kraje, Ústí nad Labem, Lidické nám. 899/9 (dále též „policie“) 12% úroky z prodlení z částky 1.033.800,- Kč za dobu ode dne 4.9.1999 do 8.10.2006, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.“ byla změněna na „podle § 95 zákona č. 361/2003 Sb. ve spojení s § 14 odst. 5 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, zaplatit České republice-Ministerstvu vnitra, organizační složce státu Krajskému ředitelství policie Severočeského kraje Ústí nad Labem částku 880.968,- Kč jako úroky z prodlení ve výši 12% z částky 1.033.800,- Kč za dobu ode dne 2.9.1999 do 8.10.2006 a to do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“ a v dalším bylo napadené rozhodnutí potvrzeno.

V odůvodnění pak policejní prezident zrekapituloval průběh správního řízení a konstatoval, že po předchozím projednání v poradní komisi se podrobně zabýval nejenom námitkami žalobce, ale i celou spisovou dokumentací odvolacího řízení a napadené rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, přezkoumal v rozsahu, jaký je uveden v odvolání. Zákonost přezkoumal v celém rozsahu. Řízení ve věcech služebního poměru podle policejního prezidenta bylo zahájeno a nalézací rozhodnutí bylo vydáno za účinnosti služebního zákona. Dne 1.1.2007 nabytí účinnosti zákon č. 361/2003 Sb., kde podle § 227 odst. 1 řízení ve věcech služebního poměru zahájené před nabytím účinnosti tohoto zákona provedou služební funkcionáři způsobem stanoveným v tomto zákoně, jestliže je rozhodováno o právu nebo povinnosti v něm obsaženém. V ostatních případech se řízení zastavuje dnem účinnosti tohoto zákona. Policejní prezident uvedl, že úroky z prodlení jsou podle § 121 odst. 3 zákona č. 40/1964 Sb. příslušenstvím pohledávky, která vychází z § 95 a násl. ustanovení zákona č. 361/2003 Sb. (dříve z ustanovení § 75 a § 77 služebního zákona). Policejní prezident odkázal na právní větu II. rozsudku Nejvyššího soudu č.j. 11 To 72/85 ze dne 3.10.1985 (Sb. NS 7-8 ročník, str. 413, uveřejněno pod pořadovým číslem 50/86), podle které úroky z prodlení jsou příslušenstvím nároku poškozeného na náhradu škody. Uplatněný nárok na náhradu škody lze upřesnit do doby, než se soud odebere k závěrečné poradě.

Policejní prezident rovněž uvedl, že ze spisové materie odvolacího řízení vyplývá, že dne 21.6.2006 nabytí právní moci rozsudek Vrchního soudu v Praze č.j. 5 To 32/2006 ze dne 21.6.2006, kterým bylo mimo jiné žalobci uloženo, že je podle § 228 odst. 1 tr. řádu povinen uhradit na náhradu škody poškozené ČR-PČR správě Severočeského kraje částku ve výši 1.033.800,- Kč. Podle § 229 odst. 2 tr. řádu odkázal soud poškozenou se zbytkem jejího nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

K námitce promlčení celého nároku, když soudy o úrocích nerozhodly, policejní ředitel odkázal na rozsudek městského soudu („soud dovodil, že k uspokojení nároku na úroky z prodlení mohlo legitimně dojít způsobem rozhodnutí služebního funkcionáře“) a konstatoval, že v předmětné věci je podstatné, že Vrchní soud v Praze řádně uplatněnou náhradu škody uznal a rozhodl o ní.

Policejní prezident rovněž uvedl, že úroky z prodlení jsou příslušenstvím pohledávky, takže požadovaný nárok na zaplacení úroků z prodlení z částky 1.033.800,- Kč je oprávněný. Poškozený se připojil sdělením č.j. PSV-14-584/E-05-99 ze dne 10.6.1999 se svým nárokem na náhradu škody do trestního řízení, které upřesnil sdělením č.j. PSV-14-74/E-05-99 ze dne 25.8.1999 tak, že byly požadovány i úroky z prodlení. Nelze souhlasit podle policejního prezidenta s tím, že by byl výrok odvoláním napadeného rozhodnutí nejasný v tom, zda jde o požadavek z titulu náhrady škody. Ve výroku rozhodnutí je uvedeno, že je rozhodováno o úrocích z prodlení z částky 1.033.800,- Kč ze dobu ode dne 4.9.1999 do 8.10.2006.

K námitkám ohledně marného uplynutí objektivních a subjektivních lhůt podle občanského potažmo pracovního práva policejní prezident uvedl, že tyto normy se na služební poměr nepoužijí, neboť lhůty upravuje zákon č. 361/2003 Sb. samostatně v § 206 a následujících, jedná se o přednost speciální právní úpravy před obecnou. Pokud žalobce odkazoval na § 148 zákona č. 186/1992 Sb., nyní § 207 zákona č. 361/2003 Sb., s tím, že subjektivní dvouletá promlčecí doba marně uplynula již předtím, než se poškozený se svým nárokem připojil k trestnímu řízení, neboť neexistovala žádná zákonná překážka, aby bylo podle zákona o služebním poměru (zákon č. 186/1992 Sb.) postupováno i v průběhu trestního řízení, a že poškozenému byla již nejpozději ke dni zahájení trestního řízení známa výše škody a kdo ji způsobil a stejně tak uplynutí objektivní desetileté promlčecí doby, když

k poslednímu skutku, pro který byl žalobce pravomocně odsouzen došlo v květnu 1996, policejní prezident uvedl, že § 148 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb. (nyní § 207 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb.) se týká náhrady škody, nikoli nároku na úroky z prodlení. Pro uplatnění úroků z prodlení platí tříletá lhůta dle § 207 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., neboť se jedná o peněžitý nárok ze služebního poměru odvozovaný od odpovědnosti za škodu podle § 95 zákona č. 361/2003 Sb. Úhradě náhrady škody byl žalobce pravomocně odsouzen. Policejní prezident dále odkázal na ust. § 14 odst. 5 zákona č. 219/2000 Sb. z něhož je zřejmé, že organizační složka státu Ministerstvo vnitra, územní pracoviště Policie ČR-Správa Severočeského kraje, Ústí nad Labem (od 1.1.2009 Krajské ředitelství policie Severočeského kraje) měla nejenom právo, ale i povinnost požadovat úroky z prodlení odvíjející se od výše škody a délky prodlení s plněním povinnosti náhrady škody. Odvolací orgán tedy k námitce promlčení konstatoval, že práva na náhradu škody a úroky z prodlení bylo řádně a včas uplatněno u příslušného soudu sdělením ze dne 25.8.1999 č.j. PSV-14-74/E-05-99.

Policejní prezident dále uvedl, že podle rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 12.11.1992 č.j. 11 To 154/92 jestliže byl obviněný požádán poškozeným o zaplacení způsobené škody, je povinen podle § 563 občanského zákoníku následujícího dne tento dluh zaplatit. Ode dne následujícího po tomto dni je v prodlení. V trestním řízení je pak zpravidla rozhodné, kdy byl obviněný seznámen s výsledky vyšetřování a tak se dozvěděl o požadavku poškozeného na náhradu škody. Tím ovšem není vyloučeno, že se o uplatněném nároku mohl dovědět jindy, tedy i dříve. Pokud se tedy žalobce dozvěděl o požadavku poškozeného dne 31.8.1999, což je zřejmé ze spisu Krajského soudu v Ústí nad Labem č.j. 1T 116/2000 a žalobce to ve svém odvolání nezpochybňuje, měl žalobce podle policejního prezidenta uspokojit nárok policie na náhradu škody 1.9.1999. Protože se náhrada škody v tomto případě neřídí zákoníkem práce, má policejní prezident za to, že není možno uplatnit tříletou lhůtu pro splacení dluhu, jak to učinil služební funkcionář prvního stupně v době, kdy se i na služební poměr uplatňovala některá ustanovení zákoníku práce, z tohoto důvodu proto byla ve výroku rozhodnutí změněna doba trvání prodlení a to od 2.9.1999 do 8.10.2006. Dne 9.10.2006 náhradu škody ve výši určené Vrchním soudem v Praze uhradil.

V závěru odůvodnění svého rozhodnutí ještě policejní prezident odkázal na ust. § 6 odst. 1 písm. c) a ust. § 8 zákona č. 273/2008 Sb. a také na nařízení vlády č. 142/1994 Sb. a na nařízení vlády č. 163/2005 Sb. Rovněž pak policejní prezident uvedl vzorec, který byl pro výpočet úroku použit.

Žalobce v žalobě namítal nesprávné právní závěry, jakož i nesprávné hodnocení zjištěného skutkového stavu, kdy o počátku a průběhu adhezního řízení i o všech okolnostech souvisejících svědčí spis KS Ústí nad Labem 1T 116/2000. Žalobce trval na tom, že za situace, kdy poškozený v řízení o uplatněném nároku řádně nepokračoval, když rozsudek soudu I. stupně nenapadl řádným opravným prostředkem v jeho výroku o náhradě škody a ani nevyužil možnosti rozhodnutí odvolacího soudu napadnout mimořádným opravným prostředkem-dovoláním a ani z opatrnosti nezahájil řízení ve věcech služebního poměru, které mohl event. přerušit, došlo k promlčení všech nepřisouzených nároků poškozeného souvisejících s předmětnou trestní věcí, ve které byl žalobce pravomocně odsouzen. Žalobce má za to, že nárok žalovaného na úroky z prodlení se promlčel spolu s pohledávkou, marným uplynutím 2 leté subjektivní promlčecí lhůty a to ještě před zahájením adhezního řízení. Na této skutečnosti nemění nic ani fakt, že žalobce dobrovolně pohledávku bez jejího příslušenství uspokojil, což je jeho právo.

Žalobce namítal, že námitku promlčení v řízení ve věcech služebního poměru řádně vznesl, avšak nebylo k ní přihlédnuto.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný reagoval na námitky žalobce, navrhl žalobu zamítnout. Při ústím jednání konaném dne 23.5.2013 účastníci setrvali na svých stanoviscích.

Správní spis pak především obsahuje pro danou věc podstatné dokumenty a to připojení Policie ČR, Správy Severočeského kraje Ústí nad Labem k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody ze dne 10.6.1999 vč. upřesnění návrhu ze dne 25.8.1999; rozsudek Vrchního soudu v Praze č.j.: 5 To 32/2006 ze dne 21.6.2006 (PM dne 21.6.2006); rozhodnutí ředitele Policie ČR, Správy Severočeského kraje Ústí nad Labem ve věcech služebního poměru příslušníka Policie ČR ze dne 15.12.2006 č.j.: PSV-8-862/FPO-26-2006; odvolání ze dne 15.1.2007; rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru číslo: 838 ze dne 2.7.2007; rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30.4.2009 č.j. 9 Ca 267/2007; žalobou napadené rozhodnutí policejního prezidenta Policie ČR ve věcech služebního poměru ze dne 21.9.2009 č.j. PPR-20321-9/ČJ-2008-99KP.

Městský soud v Praze přezkoumal v rámci podané žaloby napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobních bodů, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ust. § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Městský soud v Praze po provedeném řízení posoudil věc takto :

Podle § 95 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. příslušník odpovídá bezpečnostnímu sboru za škodu, kterou mu způsobil zaviněným porušením povinností při výkonu služby nebo v přímé souvislosti s ním.

Podle § 95 odst. zákona č. 361/2003 Sb. příslušník je povinen uhradit bezpečnostnímu sboru skutečnou škodu v penězích nebo uvedením věci do předešlého stavu, jestliže s tím služební funkcionář souhlasí. Výše škody na věci se určí podle ceny věci v době poškození nebo ztráty.

Podle § 206 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. právo se promlčí, jestliže nebylo uplatněno ve stanovené lhůtě. K promlčení práva se přihlédne jen v případě, že bezpečnostní sbor nebo účastník, vůči němuž se právo uplatňuje, se práva promlčení dovolá. Promlčené právo nelze v takovém případě přiznat.

Podle § 207 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. lhůta pro uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru činí 3 roky, není-li stanoveno jinak.

Podle § 207 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb. lhůta pro uplatnění nároku na jednotlivá opětuující se plnění činí 3 roky ode dne jejich splatnosti.

Podle § 207 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb. lhůta pro uplatnění nároku na náhradu škody činí 2 roky; začne běžet dnem, kdy se poškozený dozví, že škoda vznikla a kdo za ni odpovídá. Nárok na náhradu škody se promlčí, jestliže nebyl uplatněn ve lhůtě 3 let, a jde-li o škodu způsobenou úmyslně, ve lhůtě 10 let ode dne, kdy došlo k události, ze které škoda vznikla; to neplatí, jde-li o škodu na zdraví.

Podle § 227 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. řízení ve věcech služebního poměru zahájené před nabytím účinnosti tohoto zákona provedou služební funkcionáři způsobem stanoveným v tomto zákoně, jestliže je rozhodováno o právu nebo povinnosti v něm obsaženém. V ostatních případech se řízení zastavuje dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

Podle § 14 odst. 5 zákona č. 219/2000 Sb. příslušná organizační složka průběžně sleduje, zda dlužníci včas a řádně plní své závazky, a zejména včasným uplatněním a vymáháním práv státu zajišťuje, aby nedošlo k promlčení nebo zániku těchto práv. Pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak, požaduje od dlužníků úroky z prodlení (poplatek z prodlení) ve výši stanovené zvláštním právním předpisem a sjednané smluvní sankce.

Podle § 6 odst. 1 písm. c) zákona č. 273/2008 Sb. policii tvoří útvary, jimiž jsou krajská ředitelství policie .

Podle § 8 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb. krajské ředitelství je organizační složkou státu a účetní jednotkou, jehož příjmy a výdaje jsou součástí rozpočtové kapitoly ministerstva. V čele krajského ředitelství je krajský ředitel, který je také vedoucím organizační složky státu. Útvary policie zřízené v rámci jeho působnosti jsou vnitřními organizačními jednotkami krajského ředitelství.

Podle § 8 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb. policii se zřizuje 14 krajských ředitelství, jejichž názvy a sídla jsou uvedeny v příloze k tomuto zákonu. Územní obvod krajského ředitelství je shodný s územním obvodem vyššího územního samosprávného celku.

Především soud zkoumal tu skutečnost, zda se žalovaný resp. policejní prezident v novém žalobou napadeném rozhodnutí zabýval tím, co mu bylo uloženo v rozsudku zdejšího soudu sp.zn. 9Ca 267/2007, kterým bylo jeho předchozí rozhodnutí (rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru číslo: 838 ze dne 2.7.2007) zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení s tím, že soud konstatoval, že rozhodnutí policejního prezidenta Policie ČR ze dne 2.7.2007, č. 838 je nepřezkoumatelné, když z něj nelze seznat, na základě jakých skutečností byla výše úroků stanovena. Soud nyní konstatuje, že tato vada byla odstraněna, že v žalobou napadeném rozhodnutí policejního prezidenta je jednoznačně vymezeno, z jakých skutečností policejní prezident vycházel a jakým postupem výši úroků stanovil. Policejní prezident v odůvodnění svého rozhodnutí po důkladné rekapitulaci předchozího správního řízení především konstatoval, že řízení ve věci služebního poměru bylo zahájeno a nalézací rozhodnutí bylo vydáno za účinnosti zákona č. 186/1992 Sb. Dne 1.1.2007 nabytí účinností zákon č. 361/2003 Sb. Podle § 227 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. řízení ve věci služebního poměru zahájené před nabytím účinnosti tohoto zákona provedou služební funkcionáři způsobem stanoveným v tomto zákoně, jestliže je rozhodováno o právu nebo povinnosti v něm obsažené. V ostatních případech se řízení zastavuje dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. K tomu policejní prezident uvedl, že úroky z prodlení jsou podle § 121 odst. 3 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, příslušenstvím pohledávky, která vychází z § 95 a násl. ustanovení zákona č. 361/2003 Sb. (dříve z ust. § 75 a § 77 zákona č. 186/1992 Sb.). Podle právní věty II. rozsudku Nejvyššího soudu č.j. 11To 7285 ze dne 3.10.1985 (Sb. NS 7-8 ročník, na str. 413, uveřejněno pod pořadovým č. 50/86) úroky z prodlení jsou příslušenstvím nároku poškozeného na náhradu škody. Uplatněný nárok na náhradu škody lze uplatnit do doby, než se soud odebere k závěrečné poradě. Odvolací řízení je tedy vedeno v souladu s § 227 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., protože je rozhodováno o právu nebo povinnosti v něm obsažené. Policejní prezident také uvedl, že ze spisové materie odvolacího řízení vyplývá, že dne 21.6.2006 nabytí právní moci rozsudek Vrchního soudu

v Praze č.j. 5To 32/2006 ze dne 21.6.2006, kterým bylo mimo jiné žalobci uloženo, že je podle § 228 odst. 1 trestního řádu povinen uhradit na náhradu škody poškozené ČR-PČR správě Severočeského kraje částku ve výši 1.033.800,- Kč. Podle § 229 odst. 2 trestního řádu odkázal soud poškozenou se zbytkem jejího nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. K námitce promlčení celého nároku policejní prezident odkázal na rozsudek městského soudu (sp. zn. 9Ca 267/2007), kde soud dovodil, že k uspokojení nároku na úroky z prodlení mohlo legitimně dojít způsobem rozhodnutí služebního funkcionáře, přičemž policejní prezident konstatoval, že v předmětné věci je podstatné, že Vrchní soud v Praze řádně uplatněnou náhradu škody uznal a rozhodl o ní. Vzhledem k tomu, že úroky z prodlení jsou příslušenstvím pohledávky, je podle policejního prezidenta požadovaný nárok na zaplacení úroku z prodlení z částky 1.033.800,- Kč oprávněný. Poškozený se připojil sdělením č.j. PSV-1454/E-05-99 ze dne 10.6.1999 se svým nárokem na náhradu škody do trestního řízení, které upřesnil sdělením č.j. PSV-14-74/E-05-99 ze dne 25.8.1999 tak, že byly požadovány i úroky z prodlení. Policejní prezident pak nesouhlasil se žalobcem v tom, že by byl výrok odvoláním napadeného rozhodnutí nejasný v tom, zda jde o požadavek z titulu náhrady škody, když ve výroku rozhodnutí je uvedeno, že je rozhodováno o úrocích z prodlení z částky 1.033.800,- Kč za dobu ode dne 4.9.1999 do 8.10.2006. K uplynutí objektivních a subjektivních lhůt podle občanského potažmo pracovního práva se policejní prezident v odůvodnění svého rozhodnutí rovněž vyjádřil a mimo jiné konstatoval, že právo na náhradu škody a úroky z prodlení bylo řádně a včas uplatněno u příslušného soudu sdělením ze dne 25.8.1999 č.j. PSV-14-74/E-05-99. Rovněž pak vysvětlil, od kdy do kdy a proč byl žalobce v prodlení. Policejní prezident rovněž odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 12.11.1992 č.j. 11 To 154/92, ve kterém je uvedeno, že jestliže byl obviněný požádán poškozeným o zaplacení způsobené škody, je povinen podle § 563 občanského zákoníku následujícího dne tento dluh zaplatit. Ode dne následujícího po tomto dni je v prodlení. V trestním řízení je pak zpravidla rozhodné, kdy byl obviněný seznámen s výsledky vyšetřování a tak se dozvěděl o požadavku poškozeného na náhradu škody. Tím ovšem není vyloučeno, že se o uplatněném nároku mohl dovědět jindy, tedy i dříve. Policejní prezident na základě uvedeného tedy konstatoval, že pokud se tedy žalobce dozvěděl o požadavku poškozeného dne 31.8.1999, což je zřejmé ze spisu Krajského soudu v Ústí nad Labem č.j. 1T 116/2000 a žalobce to ve svém odvolání nezpochybňuje, měl žalobce podle policejního prezidenta uspokojit nárok policie na náhradu škody 1.9.1999. Protože se náhrada škody v tomto případě neřídí zákoníkem práce, má policejní prezident za to, že není možno uplatnit třídní lhůtu pro splacení dluhu, jak to učinil služební funkcionář prvního stupně v době, kdy se i na služební poměr uplatňovala některá ustanovení zákoníku práce, z tohoto důvodu proto byla ve výroku rozhodnutí změněna doba trvání prodlení a to od 2.9.1999 do 8.10.2006. Dne 9.10.2006 náhradu škody ve výši určené Vrchním soudem v Praze uhradil.

Pokud jde obecně o námitky vznesené v žalobě, soud má za to, že ty se v podstatné míře míjejí s právní podstatou projednávané věci. Za relevantní soud v této záležitosti považuje jenom to, že jednáním žalobce vznikla Policii České republiky škoda, která byla konkrétně vyčíslena naposledy v úplnosti rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 21.6.2006 sp. zn. 5To 32/2006. Z tohoto rozsudku bylo zřejmé, jak vysoká byla škoda a jak vysokou náhradu je žalobce povinen zaplatit (tj. 1.033.800,- Kč). Současně v této věci je podstatná skutečnost, že k náhradě škody byl žalobce vyzván v září 2006 (výzva k zaplacení ze dne 25.9.2006). Žalobce věděl, že po něm Policie České republiky požaduje náhradu škody, neboť v souvislosti se skončením vyšetřování došlo k prostudování spisu (spis vedený Krajským soudem v Ústí nad Labem sp.zn. 1T 116/2000) žalobcem dne 31.8.1999, jehož součástí bylo i podání policie ze dne 25.8.1999. Ze spisu je zřejmé, že částka na jakou byla náhrada škody vyčíslena, byla žalobcem uhrazena dne 9.10.2006. Není sporu o tom, že žalobce byl

v prodlení a to od 2.9.1999 až do 8.10.2006 a že za tuto dobu Policii České republiky vznikl nárok na úrok z prodlení. Jediné, čeho se dle názoru soudu mohl žalobce domáhat, by bylo případné promlčení nároku na úrok z prodlení, pokud by se prokázalo, že Policie České republiky věděla, že žalobce je odsouzen k zaplacení škody, že škodu zaplatil až 9.10.2006 a že tedy Policii České republiky vznikl nárok na úroky z prodlení a že by se jich však nedomáhala. Z obsahu správního spisu je pak zřejmé, že řízení o stanovení výše úroků z prodlení bylo zahájeno v listopadu 2006, tedy bez zbytečného odkladu a v mezích lhůt, které zákon pro uplatnění takového nároku stanoví, a to i s přihlédnutím k tomu, že po celou dobu, kdy probíhalo řízení před trestním soudem, v němž se rovněž rozhodovalo o náhradě škody, tak předmětné promlčecí lhůty neběžely. Za tohoto stavu věci soud dospěl k závěru, že policejní prezident rozhodl v souladu se zákonem, jestliže konstatoval, že žalobce je povinen zaplatit úrok z prodlení a jestliže předmětný úrok vyčíslil za dobu od 2.9.1999 do 8.10.2006.

Městský soud v Praze má v dané věci za to, že správní orgány se ve správním řízení zabývaly vším, co vyšlo najevo, všemi shromážděnými listinnými důkazy a řádně se vypořádaly se zjištěnými skutečnostmi. Městský soud v Praze neshledal žádné vady řízení, které by měly za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žádná z námitek žalobce není důvodná, a proto žalobu podle ust. § 78 odst.7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst.1 s.ř.s., neboť žalobce ve věci samé úspěch neměl a žalovanému správnímu orgánu, který ve věci byl úspěšný, žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem v Brně, Moravské náměstí 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. května 2013

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová